

Arrest

nr. 269 800 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDERHAEGEN, die *loco* advocaat H. VAN WALLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart sinds 2001 in België te verblijven.

Op 29 augustus 2019 dient verzoeker een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 4 augustus 2020 onontvankelijk verklaard door de bevoegde gemachtigde, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 december 2021.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.08.2019 werd ingediend door:

*E. (...), L. (...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...) 1964*

ook gekend als: E. (...) K. (...) L. (...), (...) 1964; G. (...) A. (...), (...) 1964; E. (...) K. (...) L. (...), (...) 1965

adres : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een uitzonderlijk langdurig verblijf zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit element niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Ter staving van deze bewering verwijst betrokkene naar medicatielijst farmacie tussen 01/2004 en 02/2013 en van 11/2014 tot 03/2018; attest van het gezondheidscentrum van 10/2001 tot 12/2001; bewijs samuSocial 2013; attest OCMW dringende medische hulp; attest CASU d.d. 29.12.2007. Dit houdt in dat betrokkene mogelijks in België zou hebben verbleven maar kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Aan betrokkene werd op 26.03.2004 een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Op 16.05.2006 werd betrokkene opnieuw in het bezit gesteld van een bevel het grondgebied te verlaten. Na een politiecontrole d.d. 29.10.2017 blijkt dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven een zijn bevel het grondgebied te verlaten en werd betrokkene in het bezit gesteld van een bevel met inreisverbod 2 jaar. Betrokkene werd overgebracht naar het gesloten centrum van Brugge. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert dat ook hij onverwijderbaar is, daar hij niet over de juiste identiteitsdocument zou beschikken. Doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat het Consulaat van Marokko geen bezwaar heeft om betrokkene in het bezit te stellen van een reisdocument. Ook verklaart betrokkene dat hij wil vertrekken meer de procedure die wij voor hem hebben uitgewerkt niet wil volgen.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Evenals zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen

nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij nog familieleden heeft in België. Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis blijkt dat mijnheer regelmatig vrijwilligerswerk verricht en binnen deze groep zeer geliefd is en zeer actief. Er worden getuigenverklaringen voorgelegd die de sociale banden van mijnheer in België onderstrepen. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene verschillende jaren als vrijwilliger heeft gewerkt, hij ateliers organiseert, helpt in keukens en meehelpt aan het project "het bakkerscollectief", kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij meer dan 18 jaar in België zou verblijven, dat hij hier een breed netwerk opgebouwd zou, hij deelneemt aan het sociale en cultureel leven hier in België, zoals alfabetiseren, kooklessen en computerlessen, hij sinds jaar en dag hier naar de moskee gaat, legt verschillende getuigenverklaringen, dat hij werkbereid zou zijn, hij de Nederlandse taal zou leren,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Ook op 4 augustus 2020 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 december 2021.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam, voornaam: E. (...), L. (...)

geboortedatum: (...) 1964

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

bij DVZ eveneens gekend als: E. (...) K. (...) L. (...), (...) 1964; G. (...) A. (...), (...) 1964; E. (...) K. (...) L. (...), (...) 1965

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 7, 15, 20 en 21 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (hierna: het Handvest), van de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, van de artikelen 9bis en 62, § 2 van de vreemdelingenwet samen met de overwegingen 6 en 24 en de artikelen 5, 6, 12.1 en 13 van de Richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het verbod op willekeur in bestuurszaken, van het gelijkheidsbeginsel, van het verbod op discriminatie, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de *“algemene beginselen van het recht van de Europese Unie, die voorschrijven dat beslissingen individueel genomen moeten worden op basis van objectieve criteria”*.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste grief: schending van artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn

Artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980 stelt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn stelt als volgt:

“4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijvende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

De 6de overweging van de Terugkeerrichtlijn stelt als volgt:

“De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven.”

De 24ste overweging stelt dan weer:

“In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend.”

De rechten die worden gewaarborgd door het Handvest zijn toepasbaar op de situatie van verzoeker:

- Artikel 1 stelt dat de menselijke waardigheid onschendbaar is en moet worden geëerbiedigd en beschermd;
- Artikel 7 garandeert de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer;
- Artikel 15 betreft de eerbiediging van het recht op arbeid;
- Artikelen 20 en 21 stellen dat de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie moeten worden geëerbiedigd.

Het wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen heeft als doel:

“de gedeeltelijke omzetting in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de bepalingen van Richtlijn 2008/115/EG van 15 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven, die nog in Belgisch recht moeten worden omgezet. De Belgische wetgeving en reglementering voldoen al aan sommige bepalingen. Er wordt dienaangaande verwezen naar de concordantietabel die als bijlage hierbij gaat. De teksten die al voldoen aan de bepalingen van de richtlijn zijn al aan de Europese Commissie meegedeeld.” (DOC 53 1825/001. p. 3).

Bijlage 2 van het wetsontwerp stelt:

“CONCORDANTIETABEL VOOR DE RICHTLIJN 2008/115/EG EN DE NATIONALE OMZETTINGSMAATREGELEN

Richtlijn 2008/115 Art. 6, § 4.

Wet van 15 december 1980/Andere wetten en reglementering: Art. 9 bis en 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Wijzigingswet : /” (DOC 53 1825/002, p.38)

Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 is bijgevolg een omzetting van artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn.

Overweging 6 van de richtlijn beperkt de werkingssfeer ervan niet tot gevallen waarin de lidstaten een einde maken aan het illegale verblijf van onderdanen van derde landen. De verplichting om rekening te houden met objectieve criteria geldt voor alle beslissingen die op grond van de Terugkeerrichtlijn worden genomen, overeenkomstig de algemene beginselen van het recht van de Europese Unie en de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie die worden gewaarborgd door de artikelen 20 en 21 van het Handvest. Wanneer een lidstaat een besluit neemt op basis van artikel 6.4., eerste zin, van de richtlijn, moet hij de algemene beginselen van de Unie eerbiedigen en derhalve rekening houden met objectieve criteria, die als enige willekeur en discriminatie kunnen voorkomen (HJEU, arrest Al Chodor van 14 maart 2017, C-528/15, §28).

Aangezien verwerende partij niet verwijst naar dergelijke criteria om de aanvraag van verzoeker af te wijzen, schendt de beslissing artikel 6.4. van richtlijn 2008/115/EG, gelezen conform overweging 6 en 24 van diezelfde richtlijn, artikelen 9 bis en 39/65 van de Vreemdelingenwet, gelezen overeenkomstig voornoemd artikel 6.4. alsook de in het middel genoemde beginselen en bepalingen van het Handvest.

Aangezien het de uitlegging van een regel van Europees recht en de omzetting ervan in nationaal recht betreft moet er, alvorens uitspraak te doen over de gegrondheid van het middel, krachtens artikel 267, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie een prejudiciële vraag worden gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Tweede grief: gebrek aan voorzienbare en objectieve criteria

Artikel 9bis wijkt af van de andere bepalingen van de Vreemdelingenwet, die de voorwaarden voor het bekomen van de betrokken status duidelijk vermelden:

- Artikel 9ter: medisch verblijf,
- Artikelen 10 en 12bis: gezinshereniging met een derdelander,
- Artikel 40: verblijf van Europese onderdanen,
- Artikelen 40bis en 40ter: gezinshereniging met Belgen en Europeanen,

- Artikelen 48/3 en 48/4: asiel en subsidiaire bescherming,
- Artikel 58: verblijf voor studenten.

Artikel 9bis bevat dergelijke duidelijke voorwaarden niet, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing. Dit vormt echter een schending van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie, aangezien verzoeker onmogelijk kan weten welk voorzienbaar en objectief criterium hij had kunnen invoeren opdat zijn aanvraag goedgekeurd zou worden.

De Raad van State is zich bewust van de rechtsonzekerheid die artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 schept, wat blijkt uit zijn advies 39.718/AG:

“Met als enige uitzondering het geval dat uitdrukkelijk geregeld wordt hij artikel 9 ter, nieuw, van de wet van 15 december 1980, en onder voorbehoud van de omstandigheden die uitdrukkelijk uitgesloten worden in artikel 9bis, § 2, nieuw, van de wet, wordt het begrip “buitengewone omstandigheden”, dat overgenomen wordt uit het huidige artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, nog steeds niet op een positieve wijze gedefinieerd in de ontworpen tekst en kan het dus betrekking hebben op een onbepaald aantal gevallen, zoals thans het geval is met toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980.

Hoewel er dan ook van uit kan worden gegaan dat artikel 9bis, nieuw, van de wet van 15 december 1980, zoals in de memorie van toelichting wordt aangegeven, het in een aantal gevallen (die worden opgesomd in paragraaf 2) mogelijk zal maken om een rem te zetten op “(de) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen”, neemt zulks niet weg dat rechtsonzekerheid zal blijven heersen ten gevolge van het uitvaardigen van, soms niet bekendgemaakte omzendbrieven, die ertoe strekken de beoordelingsbevoegdheid van de minister of van zijn gemachtigde beter te omschrijven wat betreft de beoordeling van de “buitengewone omstandigheden” op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf al dan niet vanaf het Belgische grondgebied mag worden ingediend.

1.5.2. Hoewel het waar is dat die bevoegdheid beter omschreven zal zijn in het kader van een aantal situaties die in andere ontworpen bepalingen uitdrukkelijk worden geregeld 28, neemt zulks niet weg dat de Minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een volledige discretionaire beoordelingsbevoegdheid inzake het inhoudelijke onderzoek van een zeer groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf ingediend door vreemdelingen vanaf Belgisch grondgebied²⁹. De ontworpen bepalingen zullen er bijgevolg niet toe leiden dat er een einde komt aan de rechtsonzekerheid die terzake heerst (...).”

In zijn beleidsverklaring van 4 november 2020 stelt de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie als volgt:

“Krachtlijn 3: Efficiënte instellingen in een duidelijk wetgevend kader.

Een goed beleid, met snelle en kwaliteitsvolle procedures, kan maar gevoerd worden wanneer de verschillende instellingen efficiënt (samen)werken en het wetgevend kader duidelijk is.

Bovendien is er nood aan een transparant beleid waarbij op regelmatige basis actuele cijfers en beslissingen worden gepubliceerd. Zo wordt duidelijkheid verschaft aan de belanghebbenden én aan de burger. Dit moet o.a. een dam opwerpen tegen de verspreiding van “fake news”.

Ook Freddy Roosemont, Algemeen directeur van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt:

“Voor elke buitenlandse onderdaan wordt door de DVZ een beslissing genomen die:

- “Transparant is : gebaseerd op duidelijke en precieze reglementeringen
- Correct is: in overeenstemming met de wet, in rechte en feite gemotiveerd
- Objectief is : met een beoordeling die vrij is van vooroordelen
- Individueel is: elke aanvraag wordt geval per geval behandeld”

Het Handvest van de gebruiker van de openbare diensten van 4 december 1992 stelt als volgt:

“De openbare diensten moeten aan het publiek een kwalitatief hoogstaande dienst verlenen, die verricht wordt binnen een democratisch rechtskader. De kwaliteit wordt gegarandeerd door doorzichtigheid, soepelheid en rechtsbescherming.”

Artikel 9bis is echter verre van duidelijk of transparant; bijgevolg voldoet de bestreden beslissing ook niet aan deze vereisten.

Artikel 94/1 van de Vreemdelingenwet biedt echter wel enige hoop en zou in principe kunnen zorgen voor een transparantere behandeling van aanvragen tot machtiging van verblijf:

“De minister of zijn gemachtigde stelt elk jaar een activiteitenrapport op over de diverse domeinen waarin de Dienst Vreemdelingenzaken actief is. Dit activiteitenrapport bevat tevens de informatie over de beslissingen van de minister of zijn gemachtigde in het kader van de discretionaire bevoegdheden waarover deze beschikt, met name de kwalitatieve en kwantitatieve statistische gegevens van de verzoeken tot verblijfstitels. Dit activiteitenrapport wordt aan de Kamer van volksvertegenwoordigers overgezonden.”

Hoewel deze bepaling in werking getreden is op 1 mei 2019, werd er noch in 2019, noch in 2020 een dergelijk rapport gepubliceerd, wat dus niet conform is met de Vreemdelingenwet.

Op 9 juli 2020, wanneer Freddy Roosemont, Algemeen directeur van de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord werd over de impact van de coronacrisis op de werking van de asielinstanties, antwoordde hij als volgt op een vraag betreffende collectieve regularisatie:

“Hij wijst op de bestaande artikelen 9bis (humanitaire regularisatie, machtiging op basis van buitengewone omstandigheden) en 9ter (medische redenen) van de Vreemdelingenwet. Voor zover de spreker weet, levert de toepassing van deze artikelen geen problemen op. DVZ volgt de door de minister opgelegde criteria. (...) De spreker is er voorstander van om de huidige situatie te behouden. Als de minister de criteria wenst aan te passen, is DVZ bereid om dit uit te voeren.”

Hieruit blijkt dat er wel criteria bestaan, maar dat deze vrijwillig niet gecommuniceerd worden, terwijl door Mijnheer Roosemont en Mijnheer Mahdi voortdurend gepleit wordt voor transparantie en duidelijkheid.

Een transparant beleid zou normaal gezien als gevolg moeten hebben dat de criteria die toegepast worden in het kader van artikel 9bis openbaar gemaakt worden, wat vandaag de dag dus helemaal niet het geval is. Dit gebrek aan transparantie leidt dus onvermijdelijk tot rechtsonzekerheid en arbitraire beslissingen, wat volledig haaks staat op de politiek die de Staatssecretaris en de DVZ claimen te volgen.

Doordat verwerende partij bewust heeft nagelaten om de criteria voor regularisatie bekend te maken, kan verzoeker onmogelijk weten welke criteria hij had kunnen inroepen opdat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard zou worden, hetgeen in strijd is met de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie, transparantie, rechtszekerheid en het verbod van administratieve willekeur. In plaats van te verwijzen naar duidelijke, nauwkeurige en objectieve criteria, reproduceert verwerende partij op abstracte wijze tal van beslissingen, waarvan sommige oud en ongepubliceerd zijn, en verwerpt zij alle aangevoerde elementen met dezelfde conclusie: zij vormen geen buitengewone omstandigheid.

Derde grief: onvoldoende en gebrekkige motivatie wat betreft de ingeroepen buitengewone omstandigheden

1. Verzoeker zou zelf verantwoordelijk zijn voor zijn illegale situatie

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het feit dat verzoeker een uitzonderlijk langdurig verblijf heeft in België niet aangenomen kan worden als buitengewone omstandigheid, aangezien verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Hierbij moet echter worden opgemerkt dat verwerende partij op geen enkel moment in concreto onderzocht heeft of het langdurige verblijf van verzoeker een terugkeer naar Marokko onmogelijk of bijzonder moeilijk kon maken.

Uw Raad oordeelde in een arrest n° 245 117 van 30 november 2020 als volgt:

“Daargelaten de vraag of een langdurig onwettig verblijf in het Rijk in voorliggende zaak kan en dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (dit is een kwestie waarover enkel het bevoegde bestuur, doch niet de Raad kan oordelen), stelt de Raad vast dat de gemachtigde, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van de verzoeker in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure - een procedureel gegeven -, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België “onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.” Een der gelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uit maken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Daarnaast blijkt uit de loutere vaststelling dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf (op een rechtmatig verblijf van één jaar na) nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of de verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.”

Uw Raad volgde dezelfde redenering in een arrest n° 238 431 van 13 juli 2020:

“Uit verweerders argumentatie blijkt dat hij niet heeft onderzocht of verzoekers niet-betwiste langdurig verblijf in het Rijk al dan niet een hinderpaal vormt om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland en dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.”

Deze rechtspraak kan per analogie toegepast worden op de situatie van verzoeker.

Verzoeker verblijft reeds meer dan 20 jaar ononderbroken in België en heeft hier zijn leven opgebouwd.

Dit feit wordt niet betwist door de tegenpartij. Verzoeker voegde de volgende stukken toe aan zijn aanvraag tot verblijf die zijn langdurig en onafgebroken verblijf in België gedurende 20 jaar aantonen:

- 1. Bewijs effectief verblijf van verzoeker in de gemeenschap “(…)” te Molenbeek*
- 2. Bewijs van de aanvragen voor een advocaat ingediend door verzoeker op het BJB op 27 april 2006 en 18 juni 2006 voor de regularisatie van zijn verblijf*
- 3. Bewijs effectief verblijf van verzoeker in België sinds 2001*
 - a. Medicatielijst farmacie tussen 1 januari 2004 en 8 februari 2013*
 - b. Attest van het gezondheidscentrum Miroir dat verzoeker daar opgevolgd wordt sinds 2 oktober 2001 met medisch attest met antecedenten tot 6 december 2001*
 - c. Bewijs dat verzoeker in 2013 in SamuSocial heeft verbleven*
 - d. Attest van het OCMW te Brussel dat verzoeker over dringende medische hulp beschikt tot 30 november 2001*
 - e. Overzicht van de behandelingen ontvangen in het Saint-Pierre ziekenhuis tussen 27 november 2001 en 26 april 2006*
 - f. Attest dringende medische hulp Médecins du Monde 29 december 2008 + attest dat hij opgevolgd werd tussen 2001 en 2008*
 - g. Attest van opvang CASU asbl dd. 29 december 2007*
 - h. Overzicht aankopen farmacie tussen 4 november 2014 en 21 maart 2018*
- 4. Bewijs integratie*
 - a. Getuigenis vzw Medimmigrant dd. 5 september 2014 en 29 juni 2018*
 - b. Getuigenis JRS dd. 25 juni 2018*
 - c. Getuigenis asbl AL AMAL (moskee) dd. 3 februari 2012*
 - d. Getuigenis dd. 9 september 2014 van het dienstencentrum vzw Forum attesterend dat verzoeker vrijwilligerswerk doet + attest verder preciserend dat hij helpt met inkopen doen, personen te begeleiden, etc.*
 - e. Getuigenis asbl des vétérans du quartier dd. 27 augustus 2014 dat verzoeker regelmatig deelneemt aan hun activiteiten van alfabetisering en computerlessen*
 - f. Attest van de vzw Pigment en Het anker dd. 3 september 2014 dat verzoeker regelmatig deelneemt aan hun activiteiten en vrijwilligerswerk doet zoals participatie in de keukens en het project “bakkerscollectief”*

- g. Attest vzw Jamais sans toit van 28 augustus 2014 dat verzoeker regelmatig deelneemt aan activiteiten
- h. Attest dd. 28 augustus 2014 van de vzw Espace Social télé-service + attest 9 april 2019
- i. Getuigenissen van vrienden en kennissen van verzoeker die getuigen van zijn perfecte integratie en goed gedrag
- j. Attest 9 mei 2019 van asbl Navitas
- k. Attest 7 mei 2019 van het CAW attesterend dat verzoeker deelneemt aan de activiteiten
- l. Attest van de voorzitter van vzw Het anker en van de gemeenschap "café la paix"
- m. Attest dd. 23 mei 2019 van vzw Diogenes omtrent de omstandigheden waarin verzoeker niet geregulariseerd werd in 2009

Het feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan zijn bevel om het grondgebied te verlaten neemt niet weg dat een dergelijk zeer langdurig verblijf een terugkeer naar Marokko, land waarmee hij op dit moment geen banden meer heeft, bijzonder moeilijk maakt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht dient bijgevolg te worden vastgesteld en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2. Geen schending van artikel 8 EVRM want tijdelijke scheiding

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vervolgens dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, gezien de situatie van verzoeker, geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uw Raad oordeelde in een arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken." Uw Raad oordeelde in datzelfde arrest verder dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en /of familie- en gezinsleven, het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM en dat dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert deze begrippen niet. Het zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In een arrest nr. 237.116 van 18 juni 2020 oordeelde Uw Raad als volgt:

“Wat het voor ge houden privé leven van de verzoekende partij in België betreft, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privé leven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96).”

Het begrip ‘privéleven’ is dus zeer breed en kan worden toegepast op verzoeker, die tijdens zijn zeer langdurige verblijf in België relaties aanging met andere personen en een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen uitbouwde, zoals ook blijkt uit de stukken die bij verzoekers aanvraag werden gevoegd en ook opnieuw opgelijst werden in huidig verzoekschrift. Er is dus wel degelijk sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker.

Wat betreft de “fair balance” die moet worden gevonden oordeelde Uw Raad in bovenvermeld arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:

“In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

(...)

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §62).”

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet aantoont dat hij nog familieleden heeft in België, wat betrekking heeft op het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Wat betreft het privéleven van verzoeker stelt verwerende partij enkel dat uit de stukken van de aanvraag tot verblijf blijkt “dat mijnheer regelmatig vrijwilligerswerk verricht en binnen deze groep zeer geliefd en actief is. Er worden getuigenverklaringen voorgelegd die de sociale banden van mijnheer in België onder strepen.”

Verwerende partij merkt verder enkel op dat “de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.”

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij, buiten een (zeer korte) vermelding van de elementen die het privéleven van verzoeker uitmaken, deze elementen niet in concreto onderzoekt om een correcte belangenafweging te kunnen maken. De doorgedreven integratie van verzoeker alsook zijn zeer langdurige verblijf worden volledig aan de kant geschoven door verwerende partij, die op geen enkel moment onderzoekt wat de concrete impact kan zijn van de elementen van integratie op het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoeker.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de tijdelijke aard van de scheiding die verwerende partij aanhaalt, stelt verzoeker vast dat deze zeer hypothetisch is, aangezien er geen garantie bestaat dat verzoekers aanvraag, indien hij deze zou indienen vanuit Marokko, aanvaard zal worden door de Belgische autoriteiten.

Indien de aanvraag van verzoeker vanuit Marokko niet aanvaard wordt, zal dit resulteren in een permanente scheiding die wel degelijk een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. aangezien verzoeker het leven dat hij jarenlang heeft opgebouwd in België volledig zou moeten opgeven en dat de banden die hij heeft gelegd met vrienden en kennissen permanent verbroken zouden worden.

Opnieuw komt het gebrek aan transparantie van artikel 9bis tot uiting; duidelijke criteria zouden een garantie kunnen bieden dat verzoeker zal kunnen terugkeren naar België vanuit Marokko, terwijl er volgens de huidige stand van zaken een groot risico bestaat op een permanente (en dus disproportionele) scheiding die een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

3. Lang verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet tot de ontvankelijkheid

Ten slotte stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld dienen te worden.

Dit argument is enigszins merkwaardig, aangezien verwerende partij het langdurige verblijf van verzoeker zelf behandelt in de ontvankelijkheidsfase, op de eerste pagina van de bestreden beslissing, en tot de conclusie komt dat dit element niet kan gelden als buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij gebruikt het element van langdurig verblijf dus eerst tegen verzoeker, door hem te verwijten dat hij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie en dat het daarom geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Wanneer het argument vervolgens in zijn voordeel zou kunnen spelen, voert verwerende partij het eenvoudigweg af door te zeggen dat het de gegrondheid van de aanvraag betreft en niet de ontvankelijkheid ervan.

Bovenop het feit dat deze bewering van verwerende partij op geen enkele motivatie steunt, is ze volledig tegenstrijdig met de analyse die verwerende partij maakt van het langdurige verblijf in de ontvankelijkheidsfase. Uit dergelijke argumentatie blijkt dat verwerende partij argumenten naar haar hand zet om tot de afwijzing van de aanvraag te kunnen concluderen, terwijl het element van langdurig verblijf wel degelijk zou kunnen gelden als buitengewone omstandigheid. Als verwerende partij hierover van mening verschilt, diende zij dit op voldoende wijze te motiveren, wat in casu niet gebeurd is.

Ook de integratie van verzoeker werd (kort) besproken in de bestreden beslissing, en dus in de ontvankelijkheidsfase, bij de analyse van een eventuele schending van artikel 8 EVRM. Opnieuw is de beslissing onvoldoende gemotiveerd, daar verwerende partij op geen enkele manier uitlegt waarom integratie enkel de gegrondheid van de aanvraag zou betreffen en niet de ontvankelijkheid ervan. Toch spreekt het voor zich dat hoe meer iemand geïntegreerd is in een land en hiermee banden scheidt, hoe minder plaats er is voor banden met een ander land en hoe moeilijker het wordt om terug te keren naar dit land, wat een buitengewone omstandigheid uitmaakt die beoordeeld moet worden in de ontvankelijkheidsfase.

Opnieuw bestaat er een schending van de motiveringsplicht, in die zin dat de motivering zowel gebrekkig als tegenstrijdig is.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

4. Wat betreft de onverwijderbaarheid

Verzoeker stelde in zijn aanvraag tot verblijf dat hij onverwijderbaar is, aangezien hij in de onmogelijkheid verkeert om een internationaal reisdocument te bekomen.

Hierop antwoordt verwerende partij in de bestreden beslissing dat het Consulaat van Marokko geen bezwaar heeft om verzoeker in het bezit te stellen van een reisdocument en dat verzoeker verklaard heeft dat hij wilde vertrekken maar de procedure die voor hem werd uitgewerkt niet wilde volgen.

Wat dit punt betreft heeft verzoekers raadsman op 22 december 2021 het administratief dossier opgevraagd en een herinnering gestuurd op 4 januari 2022 (stuk 3). Het administratief dossier werd tot op heden nog niet overgemaakt.

Verzoeker behoudt zich bijgevolg het recht voor elementen toe te voegen na consultatie van het administratief dossier.”

2.2 Vooreerst moet worden gesteld dat waar verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, dit onderdeel van het middel onontvankelijk moet worden beschouwd. Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker zet op geen enkele wijze uiteen op welke manier de bestreden beslissingen de genoemde artikelen van de Grondwet schenden.

Waar verzoeker zich beroept op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn, samen met de overwegingen 6 en 24 van deze richtlijn, bemerkt de Raad dat de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (cf. HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont verzoeker dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 1, 7, 15, 20 en 21 van het Handvest. Hij beperkt zich echter tot een zeer algemeen betoog waarbij hij stelt dat gezien verweerder *“niet verwijst naar dergelijke criteria om de aanvraag van verzoeker af te wijzen, schendt de beslissing (...) de in het middel genoemde beginselen en bepalingen van het Handvest”*. Zoals reeds is uiteengezet, kan verzoeker zich niet rechtstreeks beroepen op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. Waar hij lijkt te verwijzen naar de *“objectieve criteria”* uit overweging 6 van de Terugkeerrichtlijn, is verzoekers betoog aldus niet dienstig. Dit betoog is evenmin dienstig in zoverre verzoeker dit aanwendt om een schending van de genoemde bepalingen van het Handvest aannemelijk te maken. Minstens moet worden gesteld dat verzoeker niet afdoende uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de genoemde bepalingen uit het Handvest schendt.

Verzoeker beroept zich verder op een schending van de motiveringsplicht zoals uiteengezet in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de eerste bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. In de tweede bestreden beslissing heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet weerhouden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Dit onderdeel van het middel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gezien de eerste bestreden beslissing op grond van deze bepaling is genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag

vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen.

Verzoeker is het oneens met dit gemaakte oordeel.

Verzoeker bekritiseert dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen duidelijke voorwaarden bevat, hetgeen volgens hem een schending van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie inhoudt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is volgens verzoeker *“verre van duidelijk of transparant”*. Verzoeker stelt onmogelijk te kunnen weten welk voorzienbaar en objectief criterium hij had kunnen inroepen opdat zijn aanvraag zou worden goedgekeurd. Verder stelt verzoeker dat artikel 94/1 van de vreemdelingenwet, hetgeen voorschrijft dat elk jaar een activiteitenrapport over de diverse domeinen waarin de Dienst Vreemdelingenzaken actief is, wordt opgesteld, is geschonden. Verzoeker betoogt dat er een gebrek aan een transparant beleid bestaat, hetgeen tot rechtsonzekerheid en arbitraire beslissingen leidt.

De Raad stelt vast dat dit betoog in wezen neerkomt op wetskritiek. De grieven die verzoeker ontwikkelt zijn gericht tegen de wettigheid van de normatieve bepalingen en niet tegen de wettigheid van de bestreden beslissing zelf.

In die zin moet worden gewezen op artikel 39/1, § 1 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt nog:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Hieruit volgt dat de Raad niet bevoegd is om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker in zijn betoog een schending van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet aanvoert, moet worden gesteld dat dit betoog geenszins dienstig is, nu de bestreden beslissingen uitgaan van de bevoegde gemachtigde en geen uitspraak van de Raad betreft.

Waar verzoeker verder betoogt dat verweerder *“bewust heeft nagelaten om de criteria voor regularisatie bekend te maken”*, kan hij evenmin worden gevolgd. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om ontvankelijk te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag gegrond te verklaren (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Verweerder heeft aldus niet ‘bewust’ nagelaten de zogenoemde criteria bekend te maken, gezien er van dergelijke criteria eenvoudigweg geen sprake is. Elke verblijfsaanvraag wordt individueel en geval per geval beoordeeld, zonder dat er een vooropgestelde lijst van criteria bestaat waaraan de verblijfsaanvraag moet voldoen opdat aan de aanvrager een verblijfsrecht kan worden toegekend. Het is in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de vreemdeling om in zijn verblijfsaanvraag alle elementen uiteen te zetten die volgens hem relevant zijn om de aanvraag te kunnen beoordelen.

Vervolgens verwijt verzoeker verweerder dat hij op geen enkel moment concreet heeft onderzocht of zijn langdurig verblijf een terugkeer naar Marokko bijzonder moeilijk zo niet onmogelijk kan maken. Verzoeker stelt dat hij reeds meer dan 20 jaar in België verblijft, hetgeen hij onderbouwt met een aantal bewijsstukken. Hij betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, doch stelt dat dit niet wegneemt dat *“een dergelijk zeer langdurig verblijf een*

terugkeer naar Marokko, land waarmee hij op dit moment geen banden meer heeft, bijzonder moeilijk maakt”.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, heeft verweerder wel concreet gemotiveerd aangaande verzoekers langdurig verblijf in België. De bestreden beslissing stelt immers:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een uitzonderlijk langdurig verblijf zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit element niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Ter staving van deze bewering verwijst betrokkene naar medicatielijst farmacie tussen 01/2004 en 02/2013 en van 11/2014 tot 03/2018; attest van het gezondheidscentrum van 10/2001 tot 12/2001; bewijs samuSocial 2013; attest OCMW dringende medische hulp; attest CASU d.d. 29.12.2007. Dit houdt in dat betrokkene mogelijks in België zou hebben verbleven maar kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Aan betrokkene werd op 26.03.2004 een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Op 16.05.2006 werd betrokkene opnieuw in het bezit gesteld van een bevel het grondgebied te verlaten. Na een politiecontrole d.d. 29.10.2017 blijkt dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven een zijn bevel het grondgebied te verlaten en werd betrokkene in het bezit gesteld van een bevel met inreisverbod 2 jaar. Betrokkene werd overgebracht naar het gesloten centrum van Brugge. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij meer dan 18 jaar in België zou verblijven, dat hij hier een breed netwerk opgebouwd zou, hij deelneemt aan het sociale en cultureel leven hier in België, zoals alfabetiseren, kooklessen en computerlessen, hij sinds jaar en dag hier naar de moskee gaat, legt verschillende getuigenverklaringen, dat hij werkbereid zou zijn, hij de Nederlandse taal zou leren,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

In eerste instantie heeft verweerder uitdrukkelijk gesteld dat het feit dat verzoeker reeds ettelijke jaren in België verblijft, aan hemzelf te danken is aangezien hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem reeds zijn betekend. Dit wordt door de Raad niet kennelijk onredelijk geacht. Verweerder motiveert correct dat verzoeker vrijwillig gevolg dient te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Het kan verweerder niet ten kwade worden genomen dat hij het element van het langdurig verblijf in België niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid omdat dit louter aan verzoeker zelf te wijten is. Verder motiveert verweerder dat elementen van lang verblijf niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Dit motief van de eerste bestreden beslissing is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, het hoogste administratief rechtscollege in ons land. Verzoeker maakt op geen enkele manier aannemelijk dat het in zijn geval alsnog kennelijk onredelijk is om dit standpunt te volgen. Verzoeker maakt echter met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de door hem in de eerste bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

Bovendien houdt de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. De administratieve overheid dient niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de administratieve overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of verdere uitleg dient te vermelden.

Vervolgens betoogt verzoeker dat verweerder zijn privéleven niet *in concreto* heeft onderzocht. Verzoeker verwijst hierbij opnieuw naar zijn langdurig verblijf in België en zijn doorgedreven integratie. Hij ziet hierin een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt geschonden. In het administratief dossier bevindt zich immers een synthesenota d.d. 4 augustus 2020 waarin de volgende elementen worden onderzocht conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

“Hoger belang van het kind: -

→

Gezin- en familieleven: betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij hier een Gezin-en familieleven zou hebben waaruit zou blijken dat een tijdelijk scheiding niet mogelijk zou zijn.

→

Gezondheidstoestand:legt geen medische attest voor waaruit zou blijken dat het voor betrokkene niet mogelijk is te reizen.

→ "

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat in artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht kan worden gelezen maar de Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde *in casu* niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 8 van het EVRM (*cf.* RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Eveneens duidt de Raad erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM maar dient er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (*cf.* EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging.

Uit verzoekers verblijfsaanvraag blijkt dat hij zijn doorgedreven integratie inroept als buitengewone omstandigheid. Dienaangaande wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Evenals zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat hij nog familieleden heeft in België. Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis blijkt dat mijnheer regelmatig vrijwilligerswerk verricht en binnen deze groep zeer geliefd is en zeer actief. Er worden

getuigenverklaringen voorgelegd die de sociale banden van mijnheer in België onderstrepen. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene verschillende jaren als vrijwilliger heeft gewerkt, hij ateliers organiseert, helpt in keukens en meehelpt aan het project "het bakkerscollectief", kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij meer dan 18 jaar in België zou verblijven, dat hij hier een breed netwerk opgebouwd zou, hij deelneemt aan het sociale en cultureel leven hier in België, zoals alfabetiseren, kooklessen en computerlessen, hij sinds jaar en dag hier naar de moskee gaat, legt verschillende getuigenverklaringen, dat hij werkbereid zou zijn, hij de Nederlandse taal zou leren,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De Raad stelt vast, gelet op het voorgaande, dat de gemachtigde in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker in zijn verblijfsaanvraag heeft aangehaald, met name het vrijwilligerswerk, de getuigenverklaringen ter staving van zijn sociale banden, het verblijf van 18 jaar in België en zijn verdere integratie, ter ondersteuning van zijn privéleven in België. Hieruit blijkt een impliciete belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het privéleven van verzoeker, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Bovendien merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM verzoeker niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen (cf. RvS 20 juli 1994, nr. 48.653). De verwijderingsmaatregel heeft niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn privéleven zal worden gescheiden. Hij dient enkel tijdelijk het land te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Bijgevolg is de tijdelijke scheiding van zijn sociaal netwerk in België geen schending van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 13 december 2005, nr. 152.639 en EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Waar verzoeker nog betoogt dat de bestreden beslissing "hypothetisch" is in zoverre deze stelt dat de scheiding slechts tijdelijk van aard is, kan hij niet worden gevolgd. Het betoog van verzoeker is niet dienstig, nu dit betrekking heeft op een onzekere gebeurtenis, met name dat verzoekers verblijfsaanvraag die hij indient via de gewone procedure, zou worden geweigerd. Bovendien staat het verzoeker vrij zijn rechtsmiddelen aan te wenden indien een dergelijke beslissing zou worden genomen.

Verzoeker stelt verder dat zijn integratie en langdurig verblijf in België wel kunnen gelden als buitengewone omstandigheid. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat verweerder correct heeft gemotiveerd dat elementen van lang verblijf en integratie niet in de ontvankelijkheidsfase kunnen worden opgeworpen gezien zij tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. Zoals hierboven reeds is gesteld, is dit motief in overeenstemming met de vaste rechtspraak

van de Raad van State. Verzoeker maakt op geen enkele manier aannemelijk dat het in zijn geval alsnog kennelijk onredelijk is om dit standpunt te volgen. Waar verzoeker betoogt dat dit motief op geen enkele motivatie steunt, kan hij aldus niet worden gevolgd nu dit motief uitdrukkelijk steunt op vaste rechtspraak van de Raad van State.

Tenslotte betoogt verzoeker dat hij onverwijderbaar is aangezien hij in de onmogelijkheid verkeert om een internationaal reisdocument te bekomen. Dit wordt door de gemachtigde tegengesproken in de bestreden beslissing, waarin hij motiveert:

“Betrokkene beweert dat ook hij onverwijderbaar is, daar hij niet over de juiste identiteitsdocument zou beschikken. Doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat het Consulaat van Marokko geen bezwaar heeft om betrokkene in het bezit te stellen van een reisdocument.”

Verzoeker bekritiseert dat hij geen kopie van het administratief dossier heeft ontvangen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aanvoert dat hij werd vastgehouden met het oog op verwijdering van het grondgebied ingevolge de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten samen met een inreisverbod d.d. 29 oktober 2017. Hij stelt dat hij op 21 februari 2018 weer werd vrijgelaten *“aangezien een repatriëring van verzoeker onmogelijk was gebleken”*. Verzoeker betoogt dat hij in het bezit is van een Marokkaanse identiteitskaart, doch niet van een paspoort of internationaal reisdocument en in de onmogelijkheid *“lijkt”* te verkeren er één te bekomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op 6 november 2017 het Marokkaanse consulaat heeft verzocht om het nodige reisdocument te bezorgen teneinde verzoekers repatriëring naar Marokko te faciliteren. Na uitblijven van enige reactie, heeft verweerder op 12 december 2017 het Marokkaanse consulaat nogmaals verzocht een dergelijk document over te maken. Uiteindelijk stelt het Marokkaanse consulaat op 16 maart 2018 het volgende:

“Faisant suite à l’envoi cité en référence, j’ai l’honneur de vous faire connaître que ce Consulat Général ne voit pas d’objection quant à la délivrance d’un Laissez-passer au profit du ressortissant marocain : E.(...) L.(...), né en 1964 à (...), titulaire de la CNIE n° (...).”

Zoals verweerder in de bestreden beslissing stelt, heeft het Marokkaanse consulaat geen bezwaar om verzoeker in het bezit te stellen van een reisdocument.

Het betoog van verzoeker, met name dat hij in de onmogelijkheid lijkt te verkeren een internationaal reisdocument te bekomen, is aldus niet dienstig, nu dit wordt weerlegd door de stukken van het administratief dossier. De omstandigheid dat verzoeker geen toegang heeft verkregen tot het administratief dossier doet hier geen afbreuk aan. Hij mag er immers van uitgaan dat hij ten allen tijde kan terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Uit niets blijkt dat Marokko de toegang tot zijn grondgebied zou verhinderen of weigeren aan zijn eigen onderdanen.

Volledigheidshalve dient te worden gesteld dat waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad ter ondersteuning van zijn betoog, deze arresten in onze continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN